

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Un far călăuzitor

Traducere de Mihaela Tocuț

Casa Cărții, Oradea
2012

Capitolul 1

Catherine stătea lângă fereastra din bucătărie, loc care devenise centrul existenței sale. Era pentru prima oară când se simțea întemnițată în propria-i viață, când universul ei i se părea, dintr-o dată, prea mic. Nu se simțise niciodată mai singură ca în această iarna, când sănătatea tatălui ei începuse să se subrezească, furtunile fuseseră mai năprasnice ca niciodată, iar Andrew, mai tot timpul plecat. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în anotimpul rece promise o singură scrisoare de la Anne – și asta demult, în noiembrie – iar de la Nicole, niciuna. Disperarea i se adâncea cu fiecare zi ce trecea fără să primească vești din partea scumpelor ei fice.

Totuși, era sigură că amândouă îi scriseră. În adâncul sufletului știa că se gândeau la ea, că se rugau pentru ea și că îi scriau în mod regulat. Amândouă se aflau mult prea departe de ea, dar faptul că scrisorile lor nu ajungeau la destinație nu era vina lor. De vină era războiul.

Fereastra era deschisă. Deși venise primăvara, afară bătea încă un vânt rece. John Price, tatăl lui Catherine, moțăia lângă foc, cu pătura trasă până sub bărbie. În ultima vreme nu mai ieșea decât arareori din casă și nu mâncă mai nimic. Nu vorbeau mult despre starea lui, dar toată lumea din sat știa că bătrânul își trăiește ultimele zile. Când era întrebat cum se simte, răspunsul lui John era, în

mod invariabil, acela că se simte împăcat, iar uneori mai adăuga că abia aşteaptă să se încline înaintea feței Domnului. Ori de câte ori bătrânul vorbea despre asta, Catherine își simțea inima străpunsă de o durere ascuțită, și deseori era nevoie să se retragă repede în dormitor pentru a se reculege.

Vasele folosite la micul dejun erau acum spălate, ulița din fața casei, pustie, și mai era aproape un ceas până să înceapă pregătirea prânzului. Cu toate acestea, Catherine rămânea în picioare lângă fereastră, privind cum cad razele soarelui pe pământul brun. Cele câteva pete de omăt presărate pe ici, pe colo erau ultimele rămășițe ale celei mai lungi ierni din viața ei. O pasăre ciripi scurt, sunetul cristalin dând parcă glas dorului din sufletul ei.

Ca și cum i-ar fi simțit suferința, Andrew deschise ușa dormitorului și se apropie de ea, târșându-și ușor papucii pe pardoseala de scânduri. Singura binecuvântare din iarna aceasta, pentru care îi mulțumea lui Dumnezeu ori de câte ori își pleca fruntea în rugăciune, fusese faptul că starea de sănătate a lui Andrew se ameliorase în mod simțitor. Datorită ajutorului finanțiar primit din partea lui Charles, fratele său putuse să renunțe la munca de pieler, care îl sleia de puteri, și reușise să-și cumpere un cal de soi. Astfel, pe lângă vizitele pe care le făcea în calitate de pastor comunității tot mai mari de enoriași, Andrew îi vizita adesea și pe soldații care își așezaseră tabăra în apropiere de sat. Cu ajutorul calului, putea să ajungă mai ușor și mult mai repede la toți cei care aveau nevoie de el. Iar numărul acestora creștea văzând cu ochii.

Se opri în spatele lui Catherine, îi cuprinse strâns brațele și își apropie fața de părul ei. Făcea asta deseori, îndeosebi înainte de a porni din nou la drum. O îmbrățișă atât de strâns, încât îi tăia respirația, și în cele din urmă ea era nevoie să se desprindă din strânsoare pentru a trage aer în piept.

Deși era îngrijorată și suferea în tăcere din cauza lipsei de vesti din partea fiicelor sale, Catherine nu putu să nu zâmbească atunci când Andrew își îngropă fața în părul ei.

— A ce-mi miroase părul? îl întrebă ea.
— A făină, murmură Andrew, continuând să își ascundă fața în pletele ei.

- Probabil de la colacii de la micul dejun ...
- și a săpun.
- Deși au trecut deja trei zile de când mi-am spălat părul.
- și a iubire.

Catherine vră să facă o glumă, dar cuvintele i se opriră în gât. Andrew o întoarse ușor cu fața spre el.

— Te iubesc din tot sufletul, scumpul meu, spuse ea, privindu-l în ochi.

- și eu pe tine.

Chipul lui mai păstra încă frumusețea și expresia dârză a locotenentului războinic cu care se măritase în urmă cu douăzeci și trei de ani, dar trăsăturile îi erau brăzdate acum de riduri, iar în privire i se cinea nu duritate, ci bunătatea și fervoarea plină de blândețe a unui slujitor al Domnului. Strălucirea care apărea în ochii lui atunci când o privea era felul lui de a-i spune, fără de cuvinte, cât de mult o iubește.

— Am auzit vorbindu-se în sat cum că s-ar fi ridicat încă o tabără de-a lungul drumului spre Halifax, spuse el. Cred că am să dau o rătăci pe-acolo, să mă asigur că totul este în regulă.

- Dar ieri mi-ai spus că nu pleci înainte de prânz...
- Când am privit afară pe fereastra din dormitor, am văzut că încep să se adune norii. Ar fi bine să plec înainte să se pornească furtuna.
- Atunci mă duc să-ți pregătesc niște merinde pentru drum, spuse Catherine.

Totuși, Andrew nu o eliberă din îmbrățișare și continuă să o privească intens.

- Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.
- Cu puțin timp în urmă, m-am rugat.

Catherine dădu din cap. Știa asta. Aceasta era încă una dintre binecuvântările aduse de acceptarea ajutorului bănesc oferit de Charles. Acum Andrew avea timp să se roage și să mediteze în

fiecare dimineată, fapt care contribuise în mod considerabil nu doar la ameliorarea stării sale sufletești, ci și a celei trupești.

— Și, în timpul rugăciunii, am avut impresia puternică și clară că aud o voce ce îmi vorbește fără de cuvinte.

— Ți-a vorbit Dumnezeu?

— Eu aşa cred, răspunse Andrew, mânghindu-i ușor obrazul. Cred că ficele noastre sunt bine. Amândouă.

Catherine încuviință din cap. Era singurul gând care îi dădea puterea de a suporta zi de zi suferința aceasta fără a-și pierde mintile.

— Și cred, continuă Andrew, uitându-se direct în ochii ei, că vom primi vești de la ele cât de curând.

— Bine, dar cum? întrebă Catherine, devenind mai agitată. Tu auzi mai multe vești și zvonuri despre război decât mine. Nimic nu trece de blocadă. Nimic!

Războiul făcea deja parte din viața lor de zi cu zi. Nu mai aveau cum să îl ignore. Deși bătăliile se dădeau departe de ei, în sud și în vest, acum războiul ajunsese să afecteze fiecare aspect al vieții lor.

Portul Halifax era ticsit de nave, unele pregătite să se alăture blocadelor din New York și Boston, altele transportând trupe ce se îndreptau spre teatrul de război din Québec. Veștile continuaseră să circule chiar și când drumurile au devenit impracticabile din cauza vânturilor năprasnice și a furtunilor de zăpadă. Aproape toți loialiștii care se refugiaseră în nord din calea războiului aduceau vești despre moartea și întunericul care le bântuiau viața.

Andrew îi mânghie obrazul, în încercarea de a o liniști.

— Nu știu cum sau de ce sunt atât de sigur de faptul acesta, spuse el. Dar eu asta simt. Că în curând vom primi vești de la amândouă și că veștile vor fi bune. Chiar foarte bune.

Catherine se desprinse din îmbrățișare și se duse la masa de lucru. Nu voia ca Andrew să o vadă cu lacrimi în ochi înainte de a pleca la drum.

Am să-ți pregătesc niște merinde, spuse ea și, prefăcându-se că-și aranjează șorțul, își șterse fața. Cred că a mai rămas niște pastramă

de viață. Din aceea din care îți place ţie. Și niște colăcei de la micul dejun. Și un măr uscat ... Ultimul ...

Nicole se abținu cu greu să nu mai scoată încă o dată capul pe fereastra trăsurii. Știa foarte bine că nu ar fi văzut nici de această dată decât drumul și niscaiva copaci.

— De ce durează atât de mult? întrebă ea din nou, dar realiză imediat că era o întrebare căt se poate de puerilă.

Știa că Gordon Goodwind nu va răspunde. Puse se întrebarea doar pentru că nu-și mai putea ascunde nerăbdarea.

Cu o hurducătură, trăsura se opri, înclinându-se grozav într-o parte. Caii din față protestară printr-un nechezat, scuturându-și hățurile. Vizitiul sări de pe capră și Gordon scoase rapid capul pe fereastră. Nicole înțelese ce se întâmplinea înainte ca Gordon să se așeze la loc pe banchetă.

— De astă dată, pare-se că ne împotmolirăm de-a binelea, coniță, o anunță vizitiul, confirmându-i temerile.

— Iarăși?... Vai, nu!...

— După cum arată drumul, se pare că au trecut cu tunurile pe aici, continuă vizitiul, un om de o jovialitate încântătoare, a cărui companie ar fi amuzat-o teribil pe Nicole în oricare altă situație. Altă explicație nu există. Doar dacă nu cumva ori fi trecut cu plugul. Se pare că trebuie să deshămăm caii, dacă vrem să scoatem trăsura din sănț.

— Dacă tot ne-am oprit, ce-ar fi să coboram și să prânzim? întrebă Gordon.

Nu avea niciun sens să își arate din nou nerăbdarea, așa că Nicole nu mai rosti cuvintele ce îi stăteau pe buze. Însotitorii ei făceau tot ce le stătea în putință. Până și faptul că ajunseseră până aici putea fi considerat un miracol. Ba mai mult, călătoria ei fusese însotită de o serie întreagă de miracole. Ca și cum ar fi fost vegheată la tot pasul de îngeri.

Cu toate acestea, voiajul peste ocean durase aproape cinci luni. Dacă ar fi știut de la început cu ce vicisitudini avea să se confrunte,

Nicole se îndoia că ar fi avut tăria sufletească de a porni într-un asemenea periplu.

Nava lor fusese interceptată de către britanici în două rânduri. Prima dată s-a întâmplat în largul oceanului, când un escadron de nave de război apăruse brusc din mijlocul unui gren și apucase să le trimită trei ghiulele prin greement înainte ca James Madden, căpitanul vasului lor, să reușească a-i convinge că nu fac parte din tabăra adversă. Se pare că, arborând pavilioane false, mai multe nave franceze reușiseră să treacă de blocadele britanicilor și să li se alăture americanilor. Totuși, asta nu-l încălzea cu nimic pe căpitanul Madden, care, văzându-și nava atacată chiar de compatriotii săi, se înfuriase teribil și ar fi ripostat violent, dacă nu ar fi fost oprit la timp de către soția sa, care călătorea împreună cu ei în calitate de însotitoare a lui Nicole.

O lună mai târziu, când au ajuns în portul New York după o anevoieasă traversare a Atlanticului de Nord în sezonul rece, au fost opriți din nou de o blocadă britanică. Navele marinei regale erau împuternicite oficial să rechiziționeze alimentele și armele de pe vasele care insistau să treacă de blocadă. Deși în magazia de alimente de pe corabia lor nu mai rămăsese aproape nimic în afară de pesmeti și pastramă, spre disperarea căpitanului Madden, comandantul blocadei le confiscase toate proviziile, inclusiv ultima roată de cașcaval și o jumătate de butoi de mere – ultimele mere pe care le mai aveau – și, ca și cum asta nu era de ajuns, îi ușurase și de mare parte din rezerva de ghiulele și praf de pușcă.

New York-ul se afla în mâinile britanicilor. Orașul gemea de soldați și de loialiști refugiați din alte zone de conflict. Peste tot domnea un haos înfiorător, astfel încât Nicole nu se împotrívise defel atunci când Gordon, protectorul și însotitorul ei oficial, sugerase că ar fi mai bine să rămână pe corabie. Au petrecut în New York trei săptămâni, care lui Nicole îi păruseră cele mai încordate și mai frustrante din viața ei. Vântul dinspre nord a bătut întruna, formând sloiuri de gheăță lungi cât brațul pe fiecare parămă și montant de parapet.

Prețurile practicate în oraș erau de-a dreptul exorbitante. Astă deoarece revoluționarii blocaseră toate drumurile ce duceau spre nord, iar în New York nu ajungea decât o cantitate infimă de mărfuri provenite din coloniile loialiste din sud. Într-o dimineață, Nicole văzuse cu ochii ei cum o familie de refugiați și-a cumpărat un sac de mălai în schimbul mai multor candelabre din argint masiv.

Înțial, comandantul garnizoanei avusese intenția de a rechișiona atât nava, cât și echipajul acesteia. Totuși, în cele din urmă, măsura nu mai fusese pusă în aplicare, și astă din două motive. Primul: Gordon s-a oferit să călătorească spre nord în căutare de oameni și de provizii. Al doilea motiv a fost o surpriză din partea unchiului Charles, despre care acesta nu pomenise nimic și pe care Nicole a descoperit-o doar la jumătatea călătoriei, când, pe fundul unuia dintre cuferele sale, într-un vraf de acte referitoare la noile sale proprietăți din Massachusetts, a găsit un document prin care era numită în mod oficial „contesa de Harrow”. La acesta Charles anexase un biletel prin care îi explica în câteva cuvinte că titlul nobiliar s-ar putea să îi fie de ajutor în aceste vremuri nesigure. și așa a și fost. Nici măcar comandantul garnizoanei din New York nu îndrăznea să atragă asupra sa mânia casei regale, confiscând nava unei contese. Conform planului, căpitanul Madden și soția acestuia au rămas în New York. La sfatul căpitanului, Nicole a închiriat vasul și echipajul acestuia pentru a-și continua călătoria spre nord, avându-l ca însotitor oficial pe căpitanul Gordon Goodwind. O familie ce voia să se refugieze din calea războiului la niște neamuri stabilite la periferia orașului Halifax a implorat-o pe Nicole să îi primească la bordul navei. Întrucât femeia și cele două fice ale sale constituiau o companie feminină binevenită pentru restul voiajului, Nicole acceptase bucuroasă.

Călătoria spre Noua Scoție a durat încă o lună. De două ori, zărinde la orizont pânzele unei alte corăbii, au ales să cîrmească spre larg pentru a evita riscul unei ciocniri cu o navă de război franceză.

În Halifax, la fel ca în New York, domnea un haos colosal. Au acostat lângă o navă ciuruită de ghiulele, cu bordul atât de înnegrit